

Sygn. akt III Cz 1163/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Magdalena Hupa – Dębska (spr.)

Sędziowie: SO Leszek Dąbek

SO Artur Żymełka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 października 2016 r. w G.

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 20 kwietnia 2016 roku, sygn. akt II C 707/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Artur Żymełka SSO Magdalena Hupa-Dębska SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Cz 1163/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w (...), wobec uwzględnienia powództwa o zapłatę kwoty 5.414,97 zł, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.230,44 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzoną kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 180 zł - stawki minimalnej wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, obliczonej od wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu wynoszącej 1.500 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a nadto koszty przejazdów poniesione przez tegoż pełnomocnika związane z prowadzeniem procesu, wykazane w złożonym spisie kosztów. Wskazał przy tym Sąd, że zgodnie z § 4 ust. 2 cytowanego rozporządzenia, w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Rozstrzygnięcie oparł na przepisie art. 98 kpc.

Z zażaleniem na to postanowienie wystąpiła powódka, zarzucając mu naruszenie art. 98 § 1

i 4 kpc w związku z art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przez jego niezastosowanie i orzeczenie o kosztach wyłącznie co do kwoty 1.500 zł, pomimo że wartość przedmiotu sporu przewyższała 5.000 zł, względnie

naruszenie art. 98 § 1 i 4 kpc w związku z art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przez jego niezastosowanie i orzeczenie o kosztach wyłącznie co do kwoty 1.500 zł, pomijając orzeczenie co do kwoty 3.914,97 zł, mimo zgłoszenia w tym zakresie wniosku o zasądzenie kosztów procesu. Nadto zarzuciła naruszenie art. 98 § 1 i 4 kpc w związku

z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez jego niezastosowanie, pomimo zgłoszenia wniosku o zasądzenie kosztów sądowych i obowiązku orzeczenia o zwrocie na rzecz strony wygrywającej uiszczonej zaliczki na wydatki w kwocie 300 zł oraz opłaty od pozwu w kwocie 271 zł.

Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jej rzecz łącznej kwoty kosztów w wysokości 2.821,44 zł, ewentualnie 2.401,44 zł oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Argumentowała, że ustalając koszty zastępstwa, nie uwzględnił Sąd ostatecznej wartości przedmiotu sporu przenoszącej 5.000 zł. Nadto podniosła, że spis kosztów złożony podczas rozprawy dotyczył wyłącznie udziału pełnomocnika w sporze, a w pozostałym zakresie w mocy pozostawał wniosek o zasądzenie poniesionych kosztów sądowych. Oczywistym jest zdaniem skarżącej, że pełnomocnik nie działał na jej niekorzyść.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Ustalając należne powódce koszty wynagrodzenia pełnomocnika, prawidłowo Sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę ich określenia wartość przedmiotu sporu opiewającą na 1.500 zł

i przyznał z tego tytułu kwotę 180 zł, stosownie do § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie bowiem z przytoczonym § 4 ust. 1 i 2 w związku z § 2 ust. 1 i 2 cytowanego rozporządzenia, wysokość stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sporu, jednak w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. W niniejszej sprawie powódka pozwem

z dnia 3 czerwca 2015 r. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kwoty 1.500 zł

z odsetkami i dopiero w toku postępowania, pismem z 4 stycznia 2016 r. rozszerzyła pozew

o dalszą kwotę 3.991,18 zł, do łącznej kwoty 5.414,97 zł, nadal opierając żądanie na tej samej podstawie. Ponieważ do zmiany wartości przedmiotu sporu doszło w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, prawidłowo Sąd ten przyjął za podstawę zasądzenia opłaty za czynności pełnomocnika powódki stawkę minimalną właściwą dla pierwotnej wartości przedmiotu sporu, nie dopuszczając się wskazywanych w zażaleniu naruszeń art. 98 § 1 i 4 kpc w związku z art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 6 pkt 4, względnie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Rozporządzenie to znajdowało zastosowanie w sprawie stosownie do § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Niezasadny jest też podniesiony w zażaleniu zarzut naruszenia art. 98 § 1 i 4 kpc w związku

z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Formułując go skarżący pomija regulację art. 109 § 1 kpc, zgodnie z którą roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeżeli strona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie

orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Przepis ten przewiduje rozstrzygnięcie o kosztach albo w oparciu o przedłożony spis, albo według norm przepisanych, nie kreując podstaw do rozstrzygnięcia o kosztach jednocześnie w oparciu

o przedłożony spis oraz o normy przepisane. O ile zatem zostanie złożony spis kosztów, sąd nie może uwzględnić składników kosztów nim nieobjętych, czy też określić ich wysokości powyżej żądanej. W odniesieniu do pominiętego w spisie kosztów ich składnika dochodzi zatem do wygaśnięcia roszczenia w świetle art. 109 § 1 kpc (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 września 2012 r., w sprawie o sygn. akt IV CZ 47/12).

Powódka w pozwie zgłosiła żądanie zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie według spisu kosztów przedłożonego na rozprawie. Z kolei w piśmie

z dnia 4 stycznia 2016 r. zgłosiła żądanie zasądzenia na jej rzecz kosztów według zamieszczonego spisu kosztów, obejmującego jedynie koszty wynagrodzenia pełnomocnika, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty przejazdów pełnomocnika na rozprawę. Podczas rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wyrokowanie, pełnomocnik powódki złożył spis kosztów wnosząc

o ich zasądzenie. Ponownie obejmował on tylko wynagrodzenie pełnomocnika, koszty jego przejazdów oraz opłatę skarbową. W świetle powyższych rozważań, przy tak sformułowanym żądaniu, brak było podstaw do uwzględnienia w sumie kosztów zasądzonych od przeciwnika składników kosztów nieobjętych przedłożonym spisem, pomimo poniesienia ich przez powódkę

w toku postępowania. Zasadnie zatem podejmując rozstrzygnięcie o kosztach procesu, Sąd pierwszej instancji objął nim jedynie koszty ujęte w spisie, po dokonaniu ich prawidłowej weryfikacji według kryteriów wynikających z wyżej wskazanych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, oddalono bezzasadne zażalenie powódki na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.

SSO Artur Żymełka SSO Magdalena Hupa-Dębska SSO Leszek Dąbek